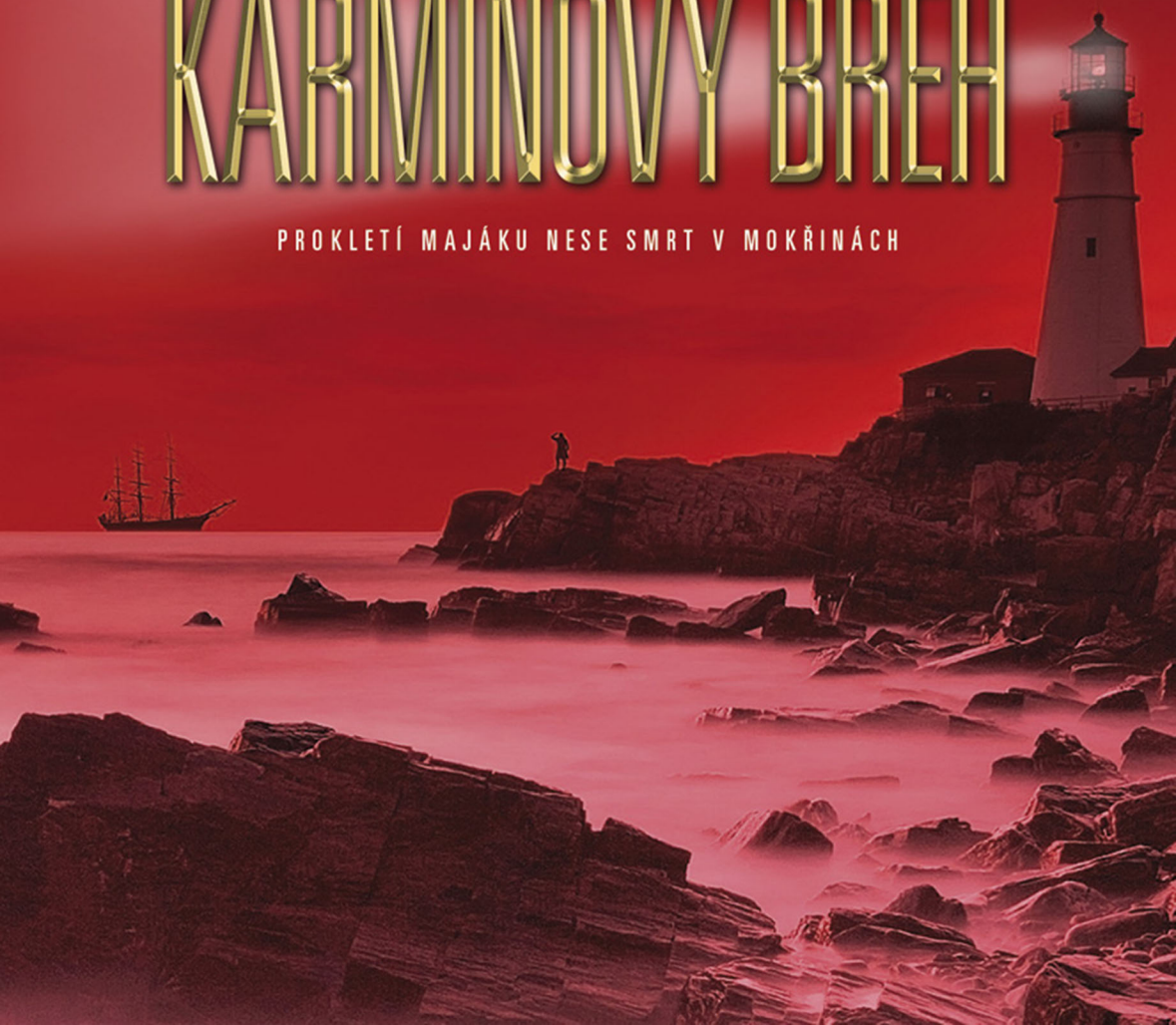

DOUGLAS PRESTON
& LINCOLN CHILD

KARMÍNOVÝ BŘEH

PROKLETÍ MAJÁKU NESE SMRT V MOKŘINÁCH

KARMÍNOVÝ BŘEH

KARMÍNOVÝ BŘEH

DOUGLAS PRESTON
& LINCOLN CHILD

Přeložila Jana Pacnerová

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2016
Bořivojova 75, Praha 3
Copyright © 2015 by Splendide Mendax, Inc. and Lincoln Child
All rights reserved.

Z anglického originálu *Crimson Shore*
(First published by Grand Central Publishing, New York, 2015)
přeložila © 2016 Jana Pacnerová
Redakce textu: Zuzana Pokorná
Jazyková korektura: Mirka Jarotková

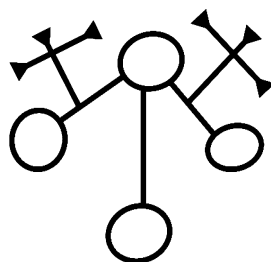
Elektronické formáty Dagmar Wankowska

První vydání v českém jazyce

ISBN (pdf) 978-80-7507-421-8

*Lincoln Child věnuje tuto knihu
své dceři Veronice*

*Douglas Preston věnuje tuto knihu
Edovi a Darie Whiteovým*

1

KDYŽ SE U DVEŘÍ OZVAL ZVONEK, Constance Greeneová přestala hrát na vlámský virginal a v knihovně zavládlo napjaté ticho. Pohlédla na zvláštního agenta A. X. L. Pendergasta, jenž seděl u hasnouceho krbu s tenkými bílými rukavicemi na ruku, na odkládacím stolku napůl nedopitou sklenku amontillada; listoval iluminovaným manuskriptem, ale nyní úplně znehybněl. Constance si vybavila, jak naposled někdo zazvonil u dveří domu na Riverside Drive číslo 891 – což se v Pendergastově sídle stávalo jen velmi vzácně. Vzpomínka na ten příšerný okamžik teď zůstala v místnosti viset jako chmurná předtucha.

Objevil se Proctor, Pendergastův šofér, osobní strážce a vůbec pravá ruka. „Mám otevřít, pane Pendergaste?“

„Prosím. Ale nepouštějte toho člověka dovnitř; zeptejte se na jméno a důvod návštěvy, a pak mi to sdělte.“

O tři minuty později se Proctor vrátil. „Je to pán jménem Percival Lake a přeje si vás najmout na soukromé vyšetřování.“

Pendergast zvedl dlaň, chystal se rovnou odmítnout. Pak se zarazil. „Nezmínil se o povaze zločinu?“

„Odmítl uvést podrobnosti.“

Pendergast jako by upadl do zadumání; tenkými pavoučími prsty lehce poklepával na zlacený hřbet manuskriptu. „Percival Lake... To jméno je mi povědomé. Constance, byla bys tak hodná a vyhledala to

na... Jakže se jmenují ty webové stránky? Dostaly jméno po nějakém velkém matematickém čísle.“

„Google?“

„Aha, ano. *Vygoogluj* mi ho, buď tak laskavá.“

Constance zvedla prsty od starých, zažloutlých slonovinových kláves, vstala od nástroje, otevřela malou skříňku a vysunula stolek s lap-topem. Chvilku psala.

„Existuje sochař toho jména, který vyrábí monumentální díla ze žuly.“

„Já si říkal, že je mi to nějak povědomé.“ Pendergast stáhl rukavice a odložil je stranou. „Uveďte ho.“

Po Proctorově odchodu se Constance se sraštělým čelem obrátila k Pendergastovi. „Je stav našich financí tak truchlivý, že se musíš uchýlovat k příštípkaření?“

„Ovšemže ne. Ale dílo toho muže – byť dosti staromódní – je podnětné. Jak si vybavuji, jeho postavy se noří z kamene velmi podobně jako u Michelangelova *Procitajícího otroka*. Přinejmenším mu mohu aspoň poskytnout audienci.“

Za okamžik byl Proctor zpátky. Ve dveřích za ním stanul nádherný muž: asi pětadesátiletý, s mohutnou hřívou bílých vlasů. Vlasy byly to jediné, co na něm vypadalo staře: měřil skoro sto pětadevadesát centimetrů, měl ostře řezanou, hezkou tvář do bronzova opálenou sluncem a štíhlou, sportovní postavu, oděnou do běžových kalhot a modrého blejzru přes bělostnou bavlněnou košili. Číslo z něj zdraví a životní energie. Ruce měl mohutné.

„Inspektor Pendergast?“ Vykročil k němu s napřaženou paží a uchopil Pendergastovu bledou dlaň do své gigantické tlapy, načež jí potřásl tak mocně, až se Pendergastovi málem převrhlo sherry.

Inspektor? Constance sebou trhla. Zdálo se, že její opatrovník si stran podnětů přijde na své.

„Prosím, posadte se, pane Lakeu,“ pronesl Pendergast.

„Děkuji!“ Lake usedl, přehodil si nohu přes nohu a opřel se dozadu.

„Mohu vám nabídnout něco k pití? Sherry?“

„Docela bych si dal.“

Proctor mu mlčky nalil sklenku a postavil ji vedle něj. Sochař usrl. „Výtečný materiál, díky. A děkuji, že jste mě přijal.“

Pendergast naklonil hlavu ke straně. „Než mi povíte, co máte na srdci – obávám se, že se nemohu honosit titulem inspektora. Tím bych byl v Británii. Jsem pouhý zvláštní agent FBI.“

„Nejspíš čtu moc detektivek.“ Muž poposedl v křesle. „Pojďme tedy rovnou k věci. Žiju v Exmouthu, to je přímořské městečko v severním Massachusetts. Je to tichá obec mimo turistickou oblast a ani mezi letními návštěvníky není moc známá. Asi před třiceti lety jsme s manželkou koupili starý maják s obydlím strážce na Walden Point, a já tam od té doby bydlím. Osvědčilo se to jako výtečné místo pro mou práci. Vždycky jsem uměl ocenit dobré víno – červené, o bílé nestojím – a sklep starého domu se ideálně hodil pro mou dost velkou sbírku, jelikož je vykopaný v zemi a má kamenné stěny i podlahu; v zimě v létě je tam osmnáct stupňů. No a před několika týdny jsem odjel na prodloužený víkend do Bostonu. Když jsem se vrátil, našel jsem zadní okno rozbité. V domě nic nechybělo, ale když jsme sešli do sklepa, byl vybílený. Moje sbírka vína zmizela!“

„To pro vás muselo být strašné.“

Constance měla pocit, že zaslechla z Pendergastova hlasu slaboučký, opovržlivě pobavený podtón.

„Řekněte, pane Lakeu, jste dosud ženatý?“

„Manželka mi zemřela před několika lety, ale teď mám, no, žije se mnou přítelkyně.“

„A byla s vámi ten víkend, co vám vykradli sklep?“

„Ano.“

„Povídejte mi o svém víně.“

„Kde začít? Měl jsem vertikální kolekci Chateau Léoville Poyferré až do roku 1955, a také skvělé sbírky všech významných ročníků Chateau Latour, Pichon-Longueville, Petrus, Dufort-Viviens, Lascombes, Malescot-Saint-Exupéry, Chateau Palmer, Talbot...“

Pendergast zastavil příval zdviženou rukou.

„Pardon,“ usmál se stydlivě Lake. „Když jde o víno, obvykle nevím, kdy přestat.“

„Jenom francouzské Bordeaux?“

„Ne. V poslední době jsem sbíral také některá skvělá italská vína, hlavně Brunello, Amarone a Barolo. Všechno zmizelo.“

„Hlásil jste to policii?“

„Exmouthský policejní náčelník nestojí za nic. Po pravdě řečeno, je to pitomec. Pochází z Bostonu a dělá všechno podle předpisů, ale mně je jasné, že to nebere vážně. Předpokládám, že kdyby to byla sbírka pív, staral by se možná víc. Potřebuju někoho, kdo ta vína najde, než se rozptýlí po světě nebo, nedej Bože, vypijí.“

Pendergast zvolna přikývl. „Tak proč jste přišel za mnou?“

„Četl jsem knihy o vaší práci. Ty od Smithbacka. Od Williama Smithbacka, tuším.“

Uplynula chvilka, než Pendergast odpověděl. „Obávám se, že tyto knihy hrubě zkreslují fakta. Na každý pád, do jisté míry jsou pravdivé, a tak jistě chápete, že zaměřuji svou pozornost na lidskou zvrácenost – ne na odcizené víno. Bohužel vám nemohu nijak pomoci.“

„No, doufal jsem, že byste třeba mohl, protože jsem z těch knih vyrozuměl, že jste taky kapánek znalec.“ Lake se v křesle předklonil. „Agente Pendergaste, jsem zoufalý. S manželkou jsme tu sbírku budovali nepředstavitelně dlouho. Ke každé láhvi patří nějaký příběh, historie, vzpomínka na naše báječná společně prožitá léta. V leckterém ohledu mi je, jako by znovu zemřela. Zaplatil bych vám velice pěkný honorář.“

„Skutečně je mi líto, že vám v té záležitosti nemohu pomoci. Pan Proctor vás vyprovodí.“

Sochař vstal. „No, věděl jsem, že je to jen výstřel do tmy. Díky, že jste mě vyslechl.“ Ustaraný výraz trochu povolil. „Mohu říci jen tolik – díky Bohu, že ti zloději přehlédli Haut-Braquilanges!“

V místnosti zavládlo ticho.

„Chateau Haut-Braquilanges?“ opakoval Pendergast slabým hlasem.

„Ano, správně. Plná bednička ročníku '04. Mé nejdražší vlastnictví. Stála stranou, v koutě sklepa, originální dřevěná bedna. Ti zatracení idioti ji prostě přehlédli.“

Proctor otevřel dveře knihovny, čekal.

„Kde jste sehnal bedničku ročníku '04? Já myslel, že už dávno neexistuje.“

„A totéž si mysleli všichni ostatní. Pořád sleduju sbírky vína na prodej, zvláště když majitel zemře a dědici chtějí sbírku zpeněžit. S manželkou jsme našli tuhle bedničku v jedné staré sbírce vína v New Orleansu.“

Pendergast zvedl obočí. „V New Orleansu?“

„Na nějakou prastarou, zámožnou francouzskou rodinu přišly těžké časy.“

Před očima Constance přelétl Pendergastovu tvář výraz podrážděnosti – nebo to byla rozmrzelost?

Lake se otočil k otevřeným dveřím právě ve chvíli, kdy Pendergast vstal ze svého křesla. „Rozmyslel jsem si to, *ujmu* se vašeho malého problému.“

„Opravdu?“ Lake se otočil nazpátek k němu, po tváři se mu šířil úsměv. „Báječné! Jak jsem řekl, ať bude váš honorář jakýkoli, s radostí...“

„Můj honorář je prostý: jedna láhev Haut-Braquillanges.“

Lake zaváhal. „Uvažoval jsem spíš o finančním vyrovnání.“

„Můj honorář je ta láhev.“

„Ale rozebrat bedničku...“ Hlas mu vyzněl do ztracena a nastalo dlouhé mlčení. Nakonec se Lake usmál. „No, ale proč ne? Očividně nepotřebujete skutečné finance. Měl bych být rád, že mi pomůžete. Po pravdě řečeno, můžete si z té bedničky vybrat!“ Zardělý radostí z vlastního velkorysého gesta Lake znovu napřáhl ruku k pozdravu.

Pendergast ji stiskl. „Pane Lakeu, prosím, zanechte u Proctora svou adresu a kontaktní údaje. Zítra za vámi přijedu do Exmouthu.“

„Budu se těšit. Ničeho ve sklepě jsem se ani nedotkl; nechal jsem všechno, jak bylo. Prošla to tam policie, samozřejmě, ale udělali toho mimořádně málo až na to, že pořídili pár fotografií mobilem – to byste nevěřil.“

„Pomohlo by, kdybyste si našel nějakou záminku, abyste je tam už nepustil, pokud by se snad vrátili.“

„Vrátili? To sotva.“

Jen co opustil místnost s Proctorem v patách, obrátila se Constance k Pendergastovi. Opětoval její pohled pobavenýma, stříbřitýma očima.

„Smím se zeptat, co to děláš?“ zeptala se.

„Přebírám soukromý případ.“

„Ukradené víno?“

„Má milá Constance, město New York v posledních několika měsících trpí truchlivým nedostatkem sériových vražd. Mám, jak se říká, prázdný stůl. Tohle je ideální příležitost k dovolené: týden nebo dva v kouzelném přímořském městečku mimo sezonu, s chuťovkou v podobě případu, kterým si našinec ukrátí čas. Ani nemluvě o duševně spřízněném klientovi.“

„Žvanivý a vychloubačný, to by byla přiléhavější charakteristika.“

„Jsi ještě horší misantrop než já. Mně osobně by posilující, podzimní vzduch u moře po událostech poslední doby určitě prospěl.“

Kradmo se po něm podívala. To byla pravda – po utrpení, jímž prošel během léta, by mu mohlo prospět jakékoli rozptýlení. „Ale láhev vína místo honoráře? Příště budeš nabízet své služby za hamburger z rychlého občerstvení.“

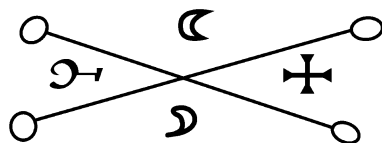
„To je nepravděpodobné. To víno je důvod, *jediný* důvod, proč jsem případ přijal. V devatenáctém století vinařství Chateau Haut-Braquilanges vyrábělo nejlepší vína ve Francii. Jejich typický klaret byl produktem jediné vinice, asi dvouakrové, osázené odrudami Cabernet Sauvignon, Cabernet Franc a Merlot. Nalézala se na jednom kopci u Fronsacu. Naneštěstí se tento kopec stal v první světové válce dějištěm prudkých bojů, půda nasákla yperitem a navěky se stala jedovatou, a zámek byl srovnán se zemí. Ví se o existenci nanejvýš dvou tuctů lahví, zbylých z oné vinice. Ani jedna však nepochází z nejskvělejšího ročníku – 1904. Vidělas, jak se zdráhal rozloučit se i jen s jednou jedinou lahví.“

Constance pokrčila rameny. „Doufám, že si tu dovolenou užiješ.“

„Nemám pochyb, že to pro nás budou nanejvýš příjemné prázdniny.“

„Pro nás? Chceš, abych jela s tebou?“ Cítila, jak jí do tváře stoupá horkost.

„Věru. Myslím, že máš zapotřebí takové dovolené, daleko od známého prostředí. Po pravdě řečeno, trvám na tom. Potřebuješ prázdniny stejně jako já – a uvítal bych příležitost vyhnout se na nějaký čas těm dopisům od správy Botanické zahrady, ty snad ne?“

2

CONSTANCE GREENEOVÁ UCÍTLA MOŘSKÝ VZDUCH ve chvíli, kdy Pendergast najel s jejich starobylym roadsterem Porsche na most Metacomet, zchátralou hromadu zrezivělých travers a vzpěr přes širokou solnou mokřinu. Říjnové slunce se krátce zatřpytilo na hladině vody, když přes most uháněli. Na druhé straně mokřiny se vozovka na chvíli pohroužila do temného borového lesa, pak ho opět opustila. Tam, v oblouku, kde se mokřiny setkávaly s oceánem, leželo massachusettské město Exmouth. Pro Constance splňovalo veškeré představy typického novoanglického městečka: shluk šindelem obložených domů podél hlavní ulice; několik kostelních věžek; cihlová radnice. Když zpomalili a projížděli hlavní ulicí, se zájmem pozorovala okolí.

Z města slabě čišela atmosféra dobrosrdečné zanedbanosti, jež pouze zvyšovala jeho kouzlo: přímořská vesnice s bílými prkennými budovami, rackové kroužící ve vzduchu, nerovné cihlové chodníky a místní obchůdky. Minuli benzinovou pumpu, několik starých obchodů s prosklenými výlohami, bufet, pohřební ústav, kino proměněné v knihkupectví a kapitánské sídlo z osmnáctého století včetně vyhlídkové lávky na střeše. Nápis v průčelí sděloval, že zde sídlí „Exmouthská historická společnost a muzeum“.

Těch několik málo místních obyvatel, kteří se ubírali po chodnících, se zastavovalo a zíralo na ně, když je míjeli. Constance se přistihla, že

je překvapena vlastní zvědavostí. Ačkoliv by to nikdy nepřiznala, věděla, že navzdory své sečtěllosti viděla ze světa tak málo, až si teď připadala jako Marco Polo ve vlastní zemi.

„Vidíš někoho, kdo by tak mohl být lupičem vína?“ zeptal se Pendergast.

„Ten obstarožní pán v kostkovaném saku s fialovým motýlkem vypadá podezřele.“

Pendergast zpomalil a bezstarostně zajel s roadsterem k obručníku.

„Zastavujeme?“

„Máme trochu času. Vyzkoušíme údajnou místní delikatesu: bagetu s humrem.“ Když vystoupili, pán v kostkovaném saku je minul, přitom kývl a usmál se, a pak pokračoval v cestě.

„Rozhodně podezřelý,“ zamumlala Constance.

„Měl by být pod zámek už jen kvůli tomu motýlku.“

Prošli po dlážděném chodníku a zahrnuli do uličky, vedoucí k nábreží. Shluk rybářských chýší, obchodů, restaurací a řádka přístavních můstků směřovaly do zátoky v ústí pobřežních močálů. Za rozkymácenými mořskými travinami bylo vidět zářivou linii oceánu. Dokázala by Constance žít v takovémhle městečku? Absolutně ne. Bylo však zajímavé takové místo navštívit.

Vedle nákladního mola stála restaurace s plody moře, ozdobená ručně malovanou tabulí, na níž humr a slávka tančili za doprovodu mušlí, hrajících na hudební nástroje.

„Dvě humrové bagety, prosím,“ objednal Pendergast, jen co vstoupili do restaurace.

Jídlo dorazilo rychle: velké kusy humra ve smetanové omáčce, vložené do rozříznuté, máslem namazané bagety, odkud přepadávaly na kartonový tácek.

„Jak se to jí?“ otázala se Constance s pohledem na svou porci.

„Jsem na vážkách.“

Na nedaleké parkoviště vjelo policejní auto se zapnutou sirénou a opsalo kruh. Vůz zpomalil a řidič, mohutný muž s kapitánskými výložkami na ramenou, je chvíli pozoroval; vědoucně se usmál a pak pokračoval v cestě.

„Náčelník osobně,“ konstatoval Pendergast a hodil svou nesnědnou humrovou bagetu do koše na odpadky.

„Něco ho zřejmě pobavilo.“

„Ano, a mám za to, že se brzy dozvíme, co to bylo.“

Cestou zpátky na hlavní ulici Constance zpozorovala, že se za stěračem na předním skle porsche třepetá lístek papíru. Pendergast ho vytáhl a prozkoumal. „Zřejmě jsem zaparkoval přes dvě parkovací místa. Jsem to ale roztržitý.“

Constance viděla, že Pendergast skutečně zaparkoval vůz napříč přes čáru, dělící od sebe dvě parkovací místa. „Ale v celé ulici neparkují prakticky žádná auta.“

„Člověk musí dodržovat zákon.“

Pendergast zastrčil lístek do kapsy obleku a nastoupili. Nastartoval a vycouval na hlavní ulici. Jen co projeli městečkem a ocitli se na druhé straně, komerční budovy už ustupovaly skromným šindelovým domkům. Silnice stoupala mezi travnatými lučinami, lemovanými mohutnými duby, a pak pokračovala vyvýšeným terénem s výhledem na Atlantik. Před nimi, směrem k útesům, už Constance zpozorovala exmouthský maják – cíl jejich cesty. Byl bíle natřený s černým vrškem a kontrastoval s modrou oblohou. Vedle něj se tyčilo obydlí správce, strohé jako obraz Andrewa Wyetha.

Jak se blížili, rozeznávala Constance také sochy, roztroušené na louce podél okrajů útesu – hrubě tesané žulové tvary, v nichž se z kamene vynořovaly leštěné a poněkud strašidelné obrysy: tváře, postavy, mytičtí mořští tvorové. Pro zahradu soch to bylo úchvatné prostředí.

Pendergast zastavil kabriolet na vyštěrkované příjezdové cestě vedle domu. Když vystupovali, objevil se ve dveřích Percival Lake; pak vyšel na zápraží.

„Vítejte! Dobrý Bože, vy tedy rozhodně cestujete ve velkém stylu. To je Spyder 550 z pětapadesátého, jestli se nemýlím,“ sestupoval po schůdcích dolů.

„Přesněji ze čtyřiapadesátého,“ odvětil Pendergast. „Je to vůz mé zesnulé choti. Já dávám přednost něčemu pohodlnějšímu, ale má společnice slečna Greeneová trvala na tomto.“

„Netrvala,“ ozvala se.

„Vaše společnice.“ Constance se nezamlouvalo, jak muž s pobavenou ironií zvedl obočí při pohledu na ni. „Rád vás zase vidím.“

Dost chladně mu potřásla rukou.

„Navštivme místo činu,“ navrhl Pendergast.

„Nemarníte čas.“

„Při kriminalistickém vyšetřování existuje nepřímá úměra mezi kvalitou důkazů a časem, po který čekají na prozkoumání.“

„Pravda.“ Lake je vedl do domu. Prošli vstupní halou a salonkem s panoramatickou vyhlídkou na oceán. Starý dům byl dokonale udržovaný, vzdušný a svěží; mořský vánek vzdouval krajkové záclony. V kuchyni krájela mrkev přitažlivá třicátnice, odbarvená blondýna, štíhlá a pružná.

„Tohle je *moje* společnice, Carole Hinterwasserová,“ oznámil Lake. „Dovol, abych ti představil agenta Pendergasta a Constance Greeneovou. Jsou tu, aby vypátrali mou sbírku vína.“

Žena se s úsměvem obrátila, předvedla bílé zuby, utřela si ruce do utěrky a oběma postupně potřásla rukama. „Promiňte, zrovna dělám *mirepoix*. Jsem moc ráda, že jste přijeli! Perce je fakt úplně zničený. Ta vína pro něj hodně znamenala – daleko víc než jen peníze.“

„To věřím,“ řekl Pendergast. Constance si všimla, jak kolem sebe rejdí stříbřítýma očima.

„Tudy,“ ukázal Lake.

V zadní stěně kuchyně byly umístěny úzké dveře. Lake je otevřel, cvakl vypínačem a světlo dopadlo na příkré, vratké schodiště, vedoucí dolů do tmy. Stoupal odtud sytý, chladný pach vlhké hlíny.

„Opatrně,“ varoval je. „Ty schody jsou strmé.“

Sestupovali do prostoru podobného bludišti s kamennými stěnami pokrytými ledkem a s kamennou podlahou. V jednom přístěnku se nalézal kotel ústředního topení a bojler, v jiném zařízená místnost se sbírkou náradí, pytlů s pískem, ochranných obleků a zařízení na leštění kamene.

Zahnuli za roh a ocitli se v největší místnosti suterénu. Jedna stěna byla od podlahy až ke stropu pokrytá prázdnými dřevěnými regály se

stojany na víno. Pokroucené žluté nálepky byly připíchnuté napí-
náčky ke dřevu nebo rozházené na podlaze spolu s rozbitými láhvemi
a silnou vůní vína.

Pendergast zvedl kus rozbité láhve a přečetl nálepku. „Chateau
Latour, 61. Ti lupiči byli mimořádně neopatrní.“

„Nadělali tu pěkný binec, kreténi.“

Pendergast poklekl k nejbližšímu stojanu a prozkoumal ho v silném
světle tužkové baterky s LED diodou. „Povídejte mi o tom víkendu,
kdy došlo ke krádeži.“

„Carole a já jsme odjeli do Bostonu. Děláme to tak často – zajdeme
na večeri, pak na koncert nebo do muzea... Nabíjíme baterky. Odjeli
jsme v pátek odpoledne a vrátili jsme se v neděli večer.“

Světlo sondovalo sem i tam. „Kdo věděl, že jste pryč?“

„Víceméně celá vesnice, řekl bych. Musíme projet městečkem, a jak
vidíte, Exmouth je malý. Každý ví, že často podnikáme výlety do Bos-
tonu.“

„Říkal jste, že rozbili okno. Předpokládám, že dům byl zamčený?“

„Ano.“

„Je tu nějaký poplašný systém?“

„Ne. Při zpětném pohledu to nejspíš vypadá jako blbost. Ale zlo-
činnost tu takřka neexistuje. Nepamatuju si, kdy naposled došlo
v Exmouthu k vloupání.“

Nyní se odkudsi z hlubin Pendergastova obleku vynořila zkumavka
a pinzeta. Pomocí pinzety něco sebral z regálu na víno a vložil to do
zkumavky.

„Jaká je historie domu?“ zeptal se.

„Patří k nejstarším na sever od Salemu. Jak už jsem se zmínil, bývalo
to obydlí strážce majáku, postavené roku 1704, a později se k němu
různě přistavovalo. Koupili jsme ho s manželkou a nespěchali jsme
s renovacemi. Jako sochař můžu pracovat kdekoli, ale tohle místo
nám připadalo idylické – klid, daleko od frekventovaných cest, a přesto
blízko k Bostonu. Okouzlující a dosud neobjevené. A místní žula je
úžasná. Hned za slánisky je lom. Pochází odtud část růžové žuly, pou-
žité na stavbu Muzea dějin přírody v New Yorku. Nádherný materiál.“

„Rád bych si někdy prohlédl vaši zahradu soch.“

„Samozřejmě! Bydlíte v zájezdním hostinci, předpokládám? Rozhodně vám uspořádám prohlídku.“

Zatímco Lake vychvaloval místní žulu, Constance sledovala, jak Pendergast leze po všech čtyřech, špiní si oblek a bedlivě zkoumá podlahu sklepa. „A ty láhve Braquillanges? Předpokládám, že jsou v té bedničce v protějším rohu?“

„Ano, a chválabohu je přehlédli!“

Pendergast opět vstal. V bledé tváři se mu zračila ustaranost. Přistoupil k vínu, které se nalézalo osamoceně v dřevěné bedně, na níž byl vyražený zámecký erb. Víko nebylo připevněné. Nadzvedl je a nahlédl do útrob. Opatrně sáhl dovnitř, vyndal láhev a držel ji v náruči skoro jako nemluvně.

„Kdo by tomu věřil?“ zamumlal.

Uložil ji nazpátek.

Pendergast se vrátil k prázdným regálům na víno, na podlaze mu přitom pod nohama křupal sklo. Tentokrát podrobil prohlídce horní police. Odebral ještě několik vzorků, posvítil baterkou na strop a pak na podlahu, kde byly regály ukotvené. Zčistajasna popadl dvě dřevěné vzpěry, podpírající střední část regálů, a mocně zatáhl. S praskotem a vrzáním dřeva se regál uvolnil a za ním se ukázala stěna, obložená opracovaným kamenem.

„Co propána...?“ začal Lake.

Pendergast ho však ignoroval a odtahoval další kusy regálu, až odhalil celou středovou oblast zdiva, spojovaného maltou. Nyní vyndal malý perořízek, vsunul jeho čepel mezi dva kameny a začal škrábat a řezat, až uvolnil jeden kámen a vytáhl ho. Opatrně ho položil na zem a posvítil tužkovou baterkou do vzniklého otvoru. Constance s překvapením zjistila, že je tam volný prostor.

„Aby mě čert vzal,“ nahlédl tam Lake.

„Ustupte,“ vyzval ho Pendergast ostře.

Vyndal nyní z kapsy obleku pár latexových rukavic a navlékl si je. Pak si sundal sako, rozprostřel je na špinavou podlahu a položil na ně kámen. Rychleji, ale stále velice opatrně vyndal druhý kamenný kvádr

a pak další; rovnal je lícem nahoru na sako. Constance se lekla; luxusní anglický oblek byl už teď na první pohled nenávratně zničený.

Postupně se ukázal mělký výklenek. Byl prázdný až na řetězy, zasazené do kamene nahoře a dole v zadní zdi, na nichž se houply okovy na zápěstí a nohy. Constance to pozorovala s chladným odstupem; už dávno objevila podobné předměty v prostorách druhého suterénu Pendergastova sídla na Riverside Drive. Agent FBI však zbledl ještě víc než obvykle.

„Jsem úplně vedle,“ pronesl Lake. „Neměl jsem zdání...“

„Ticho, buďte tak laskav,“ přerušila ho Constance. „Můj opatrovník – tedy pan Pendergast – je zaneprázdněn.“

Pendergast dál vyndával kameny, až odhalil celý výklenek. Byl asi metr osmdesát vysoký, devadesát centimetrů široký a devadesát centimetrů hluboký. Byl stejně letitý jako dům a očividně byl zbudován tak, aby se do něj vešel člověk. Pouta na nohy a zápěstí zrezivěla v zavřené poloze, ale nenalézala se v nich žádná kostra. Výklenek, jak si všimla, byl nevysvětlitelně čistý, nikde nebylo vidět ani zrnko prachu.

Nyní Pendergast poklekl do výklenku a prozkoumal každou prasklinku a štěrbinu pomocí lupy a pinzetky, s připravenou zkumavkou. Constance ho pozorovala při práci deset minut, než – poté, co učinil velmi málo objevů – přenesl svou pozornost k podlaze přímo před výklenkem. Následovalo další zdlouhavé sondování a šťourání. Lake přihlížel a očividně mu bylo velmi zatěžko zachovat mlčení.

„Á!“ ozval se zčistajasna Pendergast. Vstal, třímaje v pinzetě cosi, co vypadalo jako maličká kostička. Přiložil k oku lupu a dlouho kost zkoumal. Pak znovu poklekl a – s obličejem téměř těsně u kamenů, které prve odstranil – prozkoumal jejich rubovou stranu pomocí baterky a lupy.

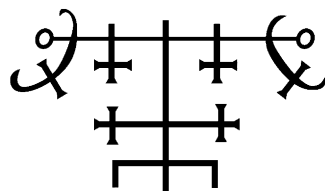
A potom vzhlédl a upřel stříbřité oči na Constance.

„Copak je?“ zeptala se.

„Prázdniny skončily.“

„Jak to myslíš?“

„Nejde tu o pouhou krádež vína. Je to něco daleko většího – a daleko nebezpečnějšího. Nemůžeš tu zůstat. Musíš se vrátit na Riverside Drive.“

3

CONSTANCE UPŘENĚ HLEDĚLA do Pendergastovy zaprášené tváře. Po chvílce odpověděla: „Příliš nebezpečného? Pro mě? Aloysie, zapomínáš, s kým mluvíš.“

„Nezapomínám.“

„Pak bys mi to snad mohl vysvětlit.“

„Vysvětlím.“ Vložil maličkou kůstku do skleněné zkumavky, zazátkoval ji a podal ji Constance. „Vezmi tohle.“

Přijala to spolu s lupou.

„To je poslední článek levého lidského ukazováčku. Všimni si, že špička kosti je odštípnutá, poškrábaná a zlomená. Došlo k tomu perimortem – v čase smrti.“

Vrátila mu zkumavku. „To vidím.“

„Teď se podívejme na ty stavební kameny.“ Otočil se i s baterkou. „Uspořádal jsem je na své sako tak, jak byly in situ, vnitřní stranou směrem k nám. Všimni si hlubokých vrypů, škrábanců a těch tmavých stříkanců.“ Dívala se, zatímco on používal LED světlo místo ukazovátka. „Co ti sdělují?“

Constance to už vytušila. „Že před mnoha lety někoho přikovali a zazdili do toho výklenku zaživa a on se snažil dostat ven.“

Na Pendergastově tváři se objevil neveselý úsměv. „Výtečně.“

„To je hrůza,“ ozval se Lake, ve tváři neskrývané zděšení. „Prostě hrůza. Neměl jsem tušení! Ale... jak jste poznal, že tam ten výklenek je?“

„Zloději neodnesli Braquillanges. To byla moje první stopa. Každý, kdo by si dal tu práci, aby vykradl celý vinný sklep, by určitě věděl o tak legendárním ročníku. A nebyl by tak nešikovný, aby rozbil tu láhev Chateau Latour ročník 61,“ – zde Pendergast ukázal na nepořádek na podlaze – „která má cenu nejméně patnácti tisíc dolarů. Takže mi od počátku bylo jasné, že byt tu máme nepochybně co činit se zloději, s největší jistotou nejde o zloděje *vína*. Ne – přišli sem pro něco daleko cennějšího, alespoň pro ně. Přirozeně mě to přinutilo nahlédnout za regály s vínem, kde jsem spatřil stopy nedávné činnosti – a ty mě zase dovedly k tomu výklenku.“

Lake trochu bojácně nakoukl do prostoru. „A vážně si myslíte, že tam zazdili člověka?“

„Ano.“

„A že celá tahle vloupačka byla zinscenovaná, aby... aby odstranili kostru?“

„Nepochybně.“ Pendergast poklepal na zkumavku v Constancině ruce, jež obsahovala kost z ukazováčku.

„Dobrý Bože.“

„K tomu zazdění očividně došlo kdysi dávno. Přesto však lidé, kteří kostru odnesli, museli o tomto zločinu vědět, a buď ho chtěli ututlat, nebo odnést něco z výklenku, nebo obojí. Dali si ohromnou práci, aby svou činnost utajili. Škoda že přehlédli tu kost. To je velice výmluvné.“

„A to nebezpečí?“ zeptala se Constance.

„Má drahá Constance! Tento zločin je dílem místních lidí – nebo přinejmenším někoho, kdo je spojen s dávnou minulostí tohoto města. Jsem si jistý, že pachatelé také věděli o něčem dalším, co bylo zazděno spolu s kostrou – patrně o něčem, co má velikou hodnotu. Protože museli pohnout regálem na víno a nebyli schopni to zamaskovat, zinscenovali krádež, aby si toho nikdo nevšiml.“

„Oni?“ zeptal se Lake. „Bylo jich víc?“

„Můj předpoklad. Vyžadovalo to značnou námahu.“

„Pořád ses nevyjádřil k prvku nebezpečí,“ poznamenala Constance.

„Nebezpečí vychází z faktu, že se nyní pustím do vyšetřování. Ti, kdo to udělali, nebudou rádi. Podniknou kroky na svou ochranu.“

„A ty si myslíš, že *já* jsem bezbranná?“

Ticho se protahovalo, dokud Constance nepochopila, že Pendergast nehodlá na tuto otázku odpovědět.

„Jediné skutečné nebezpečí,“ pronesla tlumeným hlasem, „je v tom, co by se mohlo stát těm zločincům, pokud by se dopustili té chyby a pustili se s tebou do křížku. V tom případě se budou zodpovídat *mně*.“

Pendergast zavrtěl hlavou. „Toho se, upřímně řečeno, obávám nejvíc.“ Odmlčel se, uvažoval. „Jestli ti dovolím zůstat tady, musíš se... ovládat.“

Constance náznak ignorovala. „Jsem si jistá, že ti mohu velice pomoci, obzvlášť v historických aspektech – jelikož tu očividně nějaká historická souvislost existuje.“

„Cenná poznámka: nepochybně bych z tvé pomoci mohl těžit. Ale prosím – žádné řádění na vlastní pěst. Toho jsem si užil dost s Corrie.“

„Já chválabohu nejsem Corrie Swansonová.“

V místnosti zavládlo ticho. „No,“ ozval se nakonec Lake. „Pojďme z tohoto vlhkého sklepa pryč. Dáme si něco k pití, podíváme se na západ slunce a promluvíme si o tom, co dál. Musím říct, že mě tenhle objev úplně uzemnil. Dost strašidelné, nicméně fascinující rozptýlení.“

„Fascinující, ano,“ opáčil Pendergast. „Ještě víc však nebezpečné. Na to nezapomínejte, pane Lakeu.“

UVELEBILI SE NA VERANDĚ s vyhlídkou na moře, zatímco za jejich zády zapadalo slunce a vrhalo fialové, oranžové a šarlatové světlo na oblaka, hromadící se na východním obzoru. Lake otevřel láhev Veuve Clicquot.

Pendergast přijal sklenku. „Pane Lakeu, musím vám položit ještě několik otázek, pokud vám to nevadí.“

„Otázky mi nevadí, ale vadí mi ten ‚pan Lake‘. Říkejte mi Perci.“

„Pocházím z Jihu. Byl bych vám zavázán, kdybyste mi mohl vyhovět a kdybychom se nadále oslovovali formálně.“

Lake obrátil oči v sloup. „Fajn, jestli to tak chcete.“

„Děkuji. Zmínil jste se několikrát o neochotě policie. Co až dosud v případě vykonala?“

„Vůbec nic, sakra! Máme ve městě jen dva policajty, náčelníka a mladého seržanta. Přijeli, asi patnáct minut se tu šfourali, udělali nějaké fotky a tím to skončilo. Žádné snímání otisků, vůbec nic.“

„Povídejte mi o nich.“

„Náčelník Mourdock je neurvalec, blbější než žulový patník. V podstatě má dovolenou od té doby, co sem přešel od bostonského policejního sboru. Líný prevít, zvlášť teď, když mu chybí jen půl roku do penze.“

„A co jeho zástupce? Ten seržant?“

„Gavin? Zdaleka není takový pitomec jako jeho šéf. Působí jako dobrý kluk – jenom ho má náčelník moc pod palcem.“ Lake zaváhal.

Constance jeho zaváhání neuniklo. „A náčelník ví, že tu jsme, ano?“

„Tuhle jsem si bohužel dupnul. Trošku jsem z Mourdocka vypěnil. Řekl jsem mu, že si najmu soukromého detektiva.“

„A jeho reakce?“ otázal se Pendergast.

„Naštvaná. Výhrůžky.“

„Jaké výhrůžky?“

„Jestli se mu prý ve městě objeví nějaké soukromé očko, na místě ho zatkne. Pochybuju ovšem, že by to doopravdy udělal. Ale určitě bude dělat problémy. Omlouvám se – měl jsem držet pusy.“

„A od nynějška budete – obzvlášť stran objevu, který jsme dnes učinili.“

„Slibuju.“

Pendergast upil šampaňského. „Pokračujme: kolik toho víte o konkrétní historii tohoto domu a jeho obyvatel?“

„Nijak moc. Až do třicátých let to byl dům správce majáku, než se namontovalo automatické světlo. Dům pak už nikdo neudržoval. Když jsem ho koupil, prakticky se rozpadal.“

„A maják? Dosud je v provozu?“

„No ano. Rozsvěcí se za soumraku. Už ho samozřejmě není zapotřebí, ale všechny majáky podél novoanglického pobřeží pořád fun-

gují – z nostalgických důvodů. Samotný maják mi vlastně nepatří – vlastní ho Pobřežní stráž Spojených států a spravuje ho Nadace amerických majáků, která provádí údržbu. Je tam otáčivá soustava Fresnelových čoček, které vysílají bílé záblesky po devíti vteřinách. Historická společnost by měla mít seznam všech správců majáku.“

Pendergast pohlédl na Constance. „To je tvůj první úkol: zjistit, kdo byl správcem majáku, když došlo k tomu zločinu ve sklepě. Dám analyzovat kost a sdělím ti výsledek.“

Přikývla.

Obrátil se zpět k Lakeovi. „A dějiny městečka? Je v nich něco, co by mohlo vrhnout světlo na tu kryptu dole?“

Lake zavrtěl hlavou a prohrábl si vlasy velkou, žilnatou rukou. Constance si všimla, že má mohutné paže – patrně důsledek jeho sochařské činnosti. „Exmouth je velmi staré rybářské a velrybářské městečko, vzniklé začátkem osmnáctého století. Nevím, kterého génia napadlo založit ho tady v těch slaných mokřinách, ale nebyl to nejlepší nápad. Celé okolí je zamořené ovády. Ačkoliv se rybolov desítky let vyplácel, letoviště jako Rockport nebo Marblehead tu nikdy nevzniklo.“

„Ovádi?“ zeptal se Pendergast. „To je nějaký druh bodavého hmyzu?“

„Ten nejhorší. *Tabanus nigrovittatus*. Kouše a krev pije samička – přirozeně.“

„Přirozeně,“ podotkla Constance suše. „Těžká práce vždycky zbude na samičky.“

Lake se zasmál. „Touché.“

„Nějaká temná historie města? Pověsti, fámy, vraždy, intriky?“

Lake mávl rukou. „Pověsti.“

„Jako například?“

„Jak by se dalo očekávat, vzhledem k tomu, že kousek odtud na jih leží Salem. Historiky o tom, že se tu nablízku koncem devadesátých let sedmnáctého století usadila tlupa čarodějnic, která se snažila uniknout procesům. Nesmysly, samozřejmě. V podstatě jsme to, co zbylo ze staré novoanglické rybářské vesnice. Ačkoliv v západní části městečka – říká se jí Dill Town, ale už ve čtyřicátých letech se spojila s Exmouthem – tu a tam dochází k drobné kriminalitě. Druhá strana

plotu, dalo by se říct.“ Žízlivě upil šampaňského. „Musím vám říct, že najít ve vlastním sklepe mučírnu je pro mě docela šok. Skoro tomu nemůžu uvěřit. Je to jako v té strašidelné povídce od Poea, ‚Sud vína amontilladského‘.“ Odmlčel se, pohlédl na Pendergasta. „Říkáte, že uvnitř bylo ještě něco cenného? Jako třeba pirátský poklad? Kostra střežící truhlu zlata?“

„Na dohady je ještě příliš brzy.“

Lake se otočil ke Constance, v očích mu zajiskřilo. „Co myslíte vy? Nějaké dohady?“

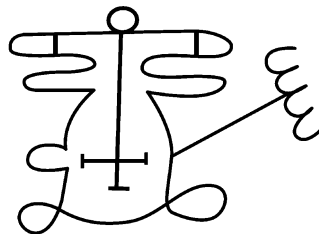
Constance jeho upřený pohled opětovala. „Ne. Ale napadá mě jistá věta.“

„A to?“

„*Pro lásku boží, Montresore!*“

Pendergast ostře pohlédl na ni, pak na Lakea, jehož polekaná tvář na okamžik zbledla. „Musíte mou společnici omluvit,“ pronesl Pendergast. „Má dosti morbidní smysl pro humor.“

Constance si upjatým gestem uhladila šaty.

4

PENDERGAST SJEL S KABRIOLETEM PORSCHE – střechu měl staženou na počest dopoledního slunce – do parkovacího pruhu podél Main Street.

„Automobily jsou pro mě dosud poněkud novinkou,“ poznamenala Constance, když vystupovala. „Ale i já poznám, žeš zaparkoval nepatříčně. Zase stojíš napříč přes čáru.“

Pendergast se pouze usmál. „Pojďme nakupovat.“

„To nemůžeš myslet vážně.“

„Constance, jedna z prvních věcí, které se musíš naučit, když se mnou pracuješ na případu, je nezpochybňovat kdejakou maličkost. Teď... vidím tam v té výloze rozkošné havajské košile – a dokonce se slevou!“

Následovala ho do obchodu a předstírala, že si prohlíží tenisová trička zavěšená na stojanu, zatímco Pendergast se probíral havajskými košilemi a několik jich vybral, zjevně nazdařbůh. Slyšela, jak si povídá s prodavačkou, vyptává se jí, nemá-li problémy se zloději a zda ta bezpečnostní kamera, jasně viditelná ve výloze, je skutečně nezbytná. Svraстила čelo, když uslyšela, jak mu prodavačka markuje nákup. Usoudila, že provádí rekognoskaci městečka, ale působilo to tuze nahodile, tuze nesoustředěně vzhledem ke skutečnosti, že tu bylo k vyšetřování mnoho jiných, naléhavějších záležitostí. Kupříkladu seznam správců majáku, který na ni čekal v archivu Historické

společnosti – a určení stáří kosti z prstu radiokarbonovou metodou datování.

Zanedlouho už stáli zase na ulici a Pendergast třímal nákupní tašku. Otálel ve dveřích obchodu a díval se na hodinky.

„Kolik metrů toho nevkusu jsi přesně koupil?“ otázala se Constance s pohledem na tašku.

„Nevšiml jsem si. Postávejme tu chvíli.“

Constance se po něm podívala. Možná si to jen namlouvala, ale připadalo jí, že se tváří nedočkavě.

A pak uviděla, jak po Main Street přijíždí policejní auto s houkačkou.

Pendergast se znovu podíval na hodinky. „Novoangličané jsou nádherně dochvilní.“

Auto zpomalilo a zastavilo u obrubníku. Vystoupil policista: náčelník, kterého viděli předchozího dne. Constance nebyla žádná odbornice na mužské pokolení dvacátého století, ale tenhle chlapík vypadal jako zestárlá vysokoškolská fotbalová hvězda z padesátých let: hlava ostříhaná na ježka, mohutná šíje a hranatá brada, usazené na vrcholku obrovské, bachraté postavy. Povytl si opasek, vytáhl tlustý blok a začal kabrioletu vypisovat pokutový lístek.

Pendergast k němu přistoupil. „Smím se tázat, v čem je problém?“

Policista se k němu otočil, gumové rty se roztáhly v úsměvu. „Jste natvrdlý?“

„Jak to myslíte?“

„Zase parkujete přes čáru. Jedno ponaučení nejspíš nestačilo.“

Pendergast vytáhl předchozí pokutový bloček. „Myslíte tohle?“

„Přesně tak.“

Pendergast úhledně přetrhl lístek v půli a oba kousky strčil zpátky do kapsy.

Náčelník se zamračil. „Roztomilé.“

Constance sebou trhla, když uslyšela mužův silný jihobostonský akcent. Existuje snad v angličtině skřípavější přízvuk? Pendergast byl už zase ve své kůži provokatéra a ona začínala chápat jeho nedočkavý výraz. Možná to bude zábavné. V pravou chvíli se vytasí s odznakem FBI a ukáže té policejní kryse, kde je její místo.

Muž dokončil vypisování lístku a vsunul ho za stěrač. „Tumáte.“ Zašklebil se. „Další na roztrhání.“

„Beze všeho.“ Pendergast pokutový bloček vytáhl, roztrhl ho napůl a zastrčil kousky do kapsy, kterou pak lehce poplácal dlaní.

„Můžete si je trhat od rána do večera, ale to vám nepomůže.“ Náčelník se předklonil. „Dám vám zdarma radu. Nepotrpíme si na to, aby nám nějaké rádoby soukromé očko jezdilo po městě a pletlo se nám do vyšetřování. Takže si dávejte pozor, kam šlapete.“

„Působím jako soukromý vyšetřovatel, ano,“ opáčil Pendergast. „Nicméně se na mě nevztahuje termín ‚očko‘.“

„Hluboce se omlouvám za použití termínu ‚očko‘.“

„Došlo ke krádeži vína v ceně několika set tisíc dolarů,“ pronesl Pendergast pompézním tónem. „To je těžký zločin nejvyšší úrovně. Protože policie zřejmě není schopna nebo ochotna pokročit v řešení tohoto případu, byl jsem povolán já.“

Náčelník se zamračil. Navzdory podzimní teplotě vzduchu se mu na mastném čele začínal perlit pot. „No dobrá. Víte vy co? Budu sledovat všechno, co uděláte. Jeden krok, jen *špička nohy* přes čáru, a poženu vás z města tak rychle, až se vám hlava zatočí. Je to jasné?“

„Zajisté. A zatímco budu vyšetřovat těžký zločin, vy můžete nadále ochraňovat své město před metlou špatného parkování.“

„Vy jste ale komediant.“

„To bylo konstatování, ne vtip.“

„No, konstatujte si tohle: až příště špatně zaparkujete, nechám vám odtáhnout vůz.“ Přejel dvěma tlustými prsty po boku auta. „Teď prosím přeparkujte předpisovým způsobem.“

„Myslíte hned teď?“

Policajt začínal ztěžka dýchat. „Hned teď,“ odvětil.

Pendergast nastoupil, nastartoval auto a couvl jím, ale zastavil předčasně, takže zadní nárazník zůstal přímo na čáře.

Vystoupil. „Tak.“

Policajt na něj upřeně zíral. „Pořád jste přes čáru.“

Pendergast si přehnaně prohlížel porsche, bedlivě prozkoumal nárazník a namalovanou čáru a sraštil čelo. „Je *na* čáře – ne přes ni.“

Kromě toho, podívejte se, kolik je na téhle ulici parkovacích míst. Komu na tom sejde?“

Policajtův dech se změnil v sípot. „Ty hajzlíku, ty si myslíš, že je to legrace?“

„Nejdřív mi říkáte ‚očko‘. Ted’ jsem ‚hajzlík‘. Obdivuji váš poetický slovník. Ale zřejmě zapomínáte, že je přítomna dáma. Možná vám měla matka častěji vymývat vaše dosti objemná ústa mýdlem.“

Constance neviděla poprvé, jak Pendergast naschvál provokuje lidi, ale poprvé to činil tak bojovně. V duchu se ptala, proč to první, co v rámci tohoto vyšetřování dělá, je vynakládání maximální energie na to, aby si znepřátelil policejního náčelníka.

Náčelník přistoupil o krok blíž. „Fajn. Mám toho dost. Chci, abyste vypadnul z města. *Hned*. Vlezte si do toho buzerantského vozítka a koukejte odtud i se svou přítelkyní zmizet.“

„Nebo?“

„Nebo vás seberu pro potulku a výtržnictví.“

Zcela netypicky se Pendergast nahlas rozesmál. „Ne, děkuji. Zůstanu tak dlouho, jak se mi zlíbí. Po pravdě řečeno, těším se, jak se dnes večer v hostinci podívám na baseballový zápas – během nějž bezpochyby New York Yankees rázně smetou Red Sox zpět do žumpy, odkud se snažili vylézt během šampionátu americké ligy.“

Velmi dlouhé, elektricky nabitě ticho. Pak policajt klidně a pečlivě sáhl k opasku a odpojil od něj želízka. „Dejte ruce za záda, pane, a otočte se.“

Pendergast okamžitě poslechl. Náčelník zacvakl pouta.

„Tudy, *pane*.“ Mírně pošouchl Pendergasta směrem k hlídkovému vozu. Constance čekala, že Pendergast něco řekne, vytáhne odznak. Neudělal však nic.

„Moment,“ řekla k policajtovým vzdalujícím se zádům tlumeným hlasem.

Zastavil se a otočil.

Constance se mu zadívala do tváře. „Jestli to uděláte, nebude ve státě Massachusetts ubožejšího muže nad vás.“

Náčelník vytřeštil oči předstíraným strachem. „Vyhrožujete mi?“

„Constance?“ pronesl Pendergast tázavě a dařilo se mu působit přítivě, ale současně varovně.

Constance se dál soustředila na náčelníka. „Nevyhrožuji vám,“ řekla. „Pouze vám předpovídám smutnou a ponižující budoucnost.“

„A kdopak se o to postará – vy?“

„Constance?“ opakoval Pendergast o trochu hlasitěji.

Vynaložila ohromné úsilí, aby potlačila odpověď, aby odvrátila zuřivý nával krve, která jí náhle duněla v uších.

„Mrcho.“ Policajt se otočil a dál sunul Pendergasta směrem k policejnímu autu, kam agent FBI ochotně krácel. Náčelník otevřel zadní dveře a položil Pendergastovi ruku na hlavu, aby ho zasunul na sedadlo.

„Přines na stanici šekovou knížku,“ nařídil Pendergast Constance, sahaje s určitými obtížemi do kapsy, aby jí hodil klíče od auta, „ať můžeš složit kauci.“

Constance zírala za policejním autem, vyrážejícím od obrubníku a uhánějícím po Main Street se skřípotem pneumatik. Zpomalila dech a čekala, až přestane vidět rudě. Teprve když auto zmizelo z dohledu, rozpomněla se, že jejich kabriolet nemá kdo řídit.

5

EXMOUTHSKÁ POLICEJNÍ STANICE SÍDLILA ve starobylé cihlové budově na opačném konci města.

„Prosím, dávejte pozor, abyste nezaparkoval přes čáru,“ požádala Constance mladíka, kterého naverbovala k řízení auta přes město. Cívil na auto, zatímco ona stála a uvažovala, co dělat, a tak mu nabídla možnost řídit. Skočil po té příležitosti okamžitě. Teprve v autě si všimla, že páchne rybinou.

Zajel do vyznačeného parkovacího prostoru a škul bl ruční brzdou.

„Páni,“ řekl. „To je k neuvěření. To ale byla jízda.“ Pohlédl na ni. „Odkud to auto máte?“

„Není moje. Mnohokrát vám děkuji, že jste takový gentleman. Už můžete jít.“

Zaváhal a Constance měla pocit, že si jí teprve teď všiml, když jí očima přejížděl postavu. Byl to statný, na pohled slušný venkovský typ se snubním prstenem na levé ruce. „Járku, kdybyste měla později čas...“

„Neměla, a vy taky ne,“ vytrhla mu z ruky klíče. Vystoupila z auta, vykročila k policejní stanici a muž zůstal stát na parkovišti a zíral za ní.

Vstoupila do překvapivě čistounké čekárny, jíž vévodily portréty guvernéra a viceguvernéra, v rohu ji zdobila americká vlajka se zlatými třísněmi a stěnu obloženou dřevem pokrývaly plakety a diplomy. Za psacím stolem seděla drobná žena, brala telefony a snažila se působit

zaměstnaně. Přes ni skrz otevřené dveře slyšela Constance televizi, vysílající jakési sportovní utkání.

„Přejete si?“ zeptala se žena.

„Jsem tu, abych – jak se to správně říká? – dala kauci za pana Pendergasta.“

Dáma na ni zvědavě pohlédla. „Pracuje se na něm. Prosím, posadte se. Mohu znát vaše jméno?“

„Constance Greeneová.“ Usedla a uhladila si dlouhé šaty.

Ze zadní místnosti se vynořil mladý policista, pak se zarazil a zůstal na ni upřeně zírat. Constance jeho pohled opětovala. Je na tomhle městě něco divného, nebo je divná ona? Byl snědý a působil italsky, se zádumčivým výrazem. Mírně se pod jejím pohledem zarděl, odvrátil se, podal recepční kus papíru, krátce s ní promluvil a pak se obrátil zpět ke Constance. „Jste tu kvůli Pendergastovi?“

„Ano.“

Zaváhání. „Může to trvat několik hodin.“

Proč se propána ještě nevytasil se svým služebním průkazem? „Počkám.“

Odešel. Shledala, že dáma za psacím stolem ji rovněž zvědavě pozoruje. Zřejmě si dychtila popovídat a Constance, která by ji za normálních okolností vytěsnila, jako by před ní zavřela dveře, si vybavila, že je tu kvůli vyšetřování a že se jí naskýtá příležitost. Obdařila dámu, jak doufala, vstřícným úsměvem.

„Odkud jste?“ zeptala se žena.

„Z New Yorku.“

„Nevěděla jsem, že v New Yorku jsou amišové.“

Constance na ni zůstala zírat. „My nejsme amišové.“

„Ach, moc se omlouvám! Jen jsem předpokládala, že když má muž černý oblek a vy tyhle šaty...“ Hlas jí umklk do ztracena. „Doufám, že jsem vás neurazila.“

„Ani v nejmenším.“ Constance se na ženu zadívala bedlivěji. Bylo jí kolem padesátky. Dychtivý výraz jejího obličeje vypovídal o nudné jednotvárnosti a žízni po klepech. Tady má někoho, kdo bude vědět o všem, co se ve městě děje. „Jsme prostě staromódní.“ Znovu se nuceně usmála.

„Jste tu na dovolené?“

„Ne. Vyšetřujeme vloupání do vinného sklepa Percivala Lakea.“

Ticho. „Ten pán v černém obleku je soukromý vyšetřovatel?“

„Takříkajíc. Já jsem jeho asistentka.“

Žena znervózňela. „Ale, ale,“ zalistovala v papírech na svém stole a začala je přesouvat, náhle zaneprázdněna.

Možná neměla tak rychle prozradit účel jejich pobytu ve městě. Zkusí to jinak. „Jak dlouho tady pracujete?“ zeptala se Constance.

„Šestadvacet let.“

„Líbí se vám to?“

„Je to hezké město. Přátelské.“

„Máte tu hodně zločinů?“

„Kdepak. Skoro žádné. Poslední vražda se tu odehrála roku 1978.“

„A jiné zločiny?“

„Jen ty obyčejné. Většinou děcka. Vandalismus, krádeže v obchodech, nezletilci pod vlivem alkoholu – to je asi tak všechno.“

„Takže tohle je neobvyklé? Zatknout někoho pro potulku a výtržnictví?“

Nervózní rukou si upravila účes. „To nemůžu říct. Promiňte, mám práci.“ Vrátila se k administrativě.

Constance pocítila vztek. Jak to propána Pendergast dělá? Bude muset věnovat víc pozornosti jeho metodám.

BYLO POZDNÍ ODPOLEDNE, když mladý policista znovu vyšel a předal dámě za psacím stolem několik papírů.

„Slečno Greeneová?“ pronesla dáma.

Vstala.

„Byla stanovena kauce. Pět set dolarů.“

Zatímco Constance vypisovala šek, žena jí vysvětlovala podmínky a přisunula k ní papíry. Podepsala je.

„Už to moc dlouho nepotrvá,“ slibovala.

A netrvalo: za pět minut se Pendergast objevil ve dveřích, v překvapivě dobré náladě. Taška s havajskými košilemi zmizela.

„Výtečné, nanejvýš výtečné,“ prohlásil. „Pojďme.“

Cestou k autu neříkala Constance nic.

„Jak jsi sem dostala auto?“ zeptal se Pendergast, když je spatřil u obrubníku.

Vysvětlila mu to.

Pendergast se zamračil. „Rád bych, kdybys měla stále na mysli, že v tomto městečku se pohybují nebezpečné kreatury.“

„Věř mi, on k nim nepatřil.“

Nastoupili do auta a Constance cítila, jak její podrážděnost graduje. Natáhl ruku pro klíče, ale nepodala mu je.

„Aloysie.“

„Ano?“

„Co to proboha děláš?“

„Jak to myslíš?“

„Naschvál jsi provokoval náčelníka a nechal ses zatknout. Před několika hodinami. A předpokládám, žeš mu nesdělil, že jsi agent FBI.“

„Ne.“

„Jak přesně to má napomoci našemu vyšetřování?“

Pendergast jí položil ruku na rameno. „Chci ti doporučit vůči náčelníkovi zdrženlivost, mimochodem. Je to nanejvýš nepříjemný člověk. Abych teď odpověděl na tvou otázku: tohle napomůže našemu vyšetřování *přímo*.“

„Mohl bys mi to laskavě vysvětlit?“

„Nemohl. Všechno se vyjasní, věř mi.“

„Ta tvoje nevyzpytatelnost mě přivede k šílenství.“

„Trpělivost! Vrátime se nyní do hostince? Mám schůzku s Percivalem Lakem. Snad bys s námi ráda povečeřela? Musíš být vyhladovělá.“

„Navečeřím se ve svém pokoji, děkuji.“

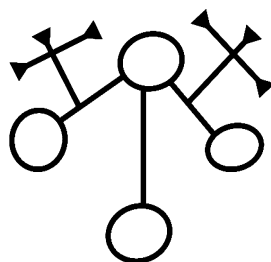
„Jak je libo. Doufejme, že to bude menší zklamání než dnešní snídaně.“

Jeli po úzké cestě mezi starými novoanglickými kamennými zdmi. Stromy se teď rozestoupily a odhalily zájezdní hostinec U Kapitána Hulla: velký, rozlehlý viktoriánský dům námořního kapitána, obložený šedým šindelem s bílým zdobením, stojící o samotě na široké louce, hustě obrostlý karolínskými růžovými keři, obtěžkanými šípky. Dům byl

ze všech stran obklopený širokou verandou s bílými sloupy a tuctem houpacích křesel s vyhlídkou na moře, odkud bylo vidět exmouthský maják, vzdálený necelý kilometr odtud na pobřeží. Na parkovišti vysypaném lasturovou drtí stálo několik aut. Constance shledávala svůj pokoj, kde strávila už předešlou noc, příjemně staromódním.

„Kdy půjdeš před soud?“ zeptala se Constance. „Mám za to, že takováhle malá městečka často věří na rychlou spravedlnost.“

„Žádný proces nebude.“ Pendergast na ni pohlédl, evidentně zaznamenal její výraz. „Constance, nesnažím se ti naschvál vzdorovat. Jednoduše lépe pronikneš do mých metod, budeš-li svědkem přirozeného vývoje událostí. A nyní už půjdeme?“ S těmi slovy položil ruku na rám kabrioletu, vystoupil a otevřel jí dveře.

6

PERCIVAL LAKE SE ZASTAVIL ve dveřích restaurace Chart Room, odkud Pendergasta okamžitě zpozoroval mezi shluky večerících hostů. Trčel tam jako pěst na oko, celý černobílý mezi novoanglickými občany v kostkovaném a proužkovaném plátně. Podle Lakeových zkušeností i výstřední a nekonvenční lidé pečlivě pěstovali svou osobnost. Jen málokterý z nich kašlal na to, co si myslí ostatní. Pendergast k tomu málu patřil.

Lakeovi se to docela zamlouvalo.

Pendergast podmračeně civěl na tabuli – Chart Room v zájezdním hostinci U Kapitána Hulla nenabízela tištěné jídelní lístky. Když se Lake proplétal mezi stoly, Pendergast vzhlédl, pak vstal. Potřásl si rukama.

„Tenhle sál miluju,“ pronesl Lake, když si sedali. „Podlaha ze starých broušených borových prken, navigační přístroje, kamenný krb. Je to velice útulné, zvlášť teď na podzim. Když se ochladí, zapalují v krbu oheň.“

„Já si tu připadám jako v rakvi,“ odtušil Pendergast.

Lake se smíchem pohlédl na tabuli. „Víno tu mají hnusné, ale Inn nabízí pěkný výběr piva z malých pivovarů. Jedno místní vřele doporučuju...“

„Nejsem pijákem piva.“

Číšnice – mladá žena s krátce ostříhanými vlasy, skoro stejně plavými jako Pendergast – přistoupila, aby od nich převzala objednávku. „Co si dáte, pánové?“ zeptala se koketně.

Ticho, v němž Pendergast přešel pohledem láhve rozestavené za barem. Pak jeho bledé obočí vystřelilo vzhůru. „Vidím, že máte absint.“

„Myslím, že je to tak trochu experiment.“

„Dám si ho, když budete tak laskava. Dbejte na to, abyste k němu přinesla čerstvou pramenitou vodu, ne z kohoutku, a absolutně ledově studenou, ale bez ledu, a také několik kostek cukru. Kdybyste mohla opatřit dírkovanou lžičku a sklenici s rezervoárem, byl bych nanejvýš vděčný.“

„Sklenici s rezervoárem.“ Číšnice si všechno svědomitě zapisovala. „Vynasnažím se.“

„Objednáme si večeri?“ zeptal se Lake. „Smažené slávky jsou zdejší specialita.“

Pendergast vrhl další pohled na tabuli. „Snad později.“

„Pro mě půllitr Riptide IPA, prosím.“

Číšnice odešla a Lake se znovu obrátil k Pendergastovi. „Nádherná holka. Je tu nová.“

Viděl, že Pendergast jeví tak pramalý zájem, jako by snad ani nevnímal.

Lake si odkašlal. „Prý jste se dneska nechal zatknout. Je toho samozřejmě plné město. Pořádně jste to tu rozvířil.“

„Podívejme.“

„Nejspíš jste měl své důvody.“

„Přirozeně.“

Mladá číšnice se vrátila s pitím a stavěla všechno před Pendergasta: sklenici; lžičku – ne dírkovanou; misku kostkového cukru; skleněný džbánek vody a absint ve vysoké sklenici. „Doufám, že to vyhovuje,“ řekla.

„Chvályhodná snaha,“ opáčil Pendergast. „Děkuji vám.“

„Vypadá to, jako byste se chystal provádět chemický pokus,“ poznamenal Lake, zatímco si Pendergast všechno pečlivě rovnal.

„Skutečně tu figuruje určitá chemie.“ Pendergast položil na lžičku kostku cukru, vybalancoval ji nad sklenicí s absintem a opatrně ji přelával vodou.

Lake sledoval, jak se zelená tekutina kalí. Nad stůl se vznesla vůně anýzu a Lake se otřásl.

„Absint obsahuje určité bylinné extrakty na bázi oleje, které se rozpouštějí v alkoholu, ale špatně se mísí s vodou,“ vysvětloval Pendergast. „Když přidáte vodu, oddělí se od roztoku a vytvoří opalescenci neboli *louche*.“

„Zkusil bych to, kdybych neměl odpor k lékořici. Nemá snad pelyněk poškozovat mozek?“

„Mozek poškozují už samotné žití.“

Lake se smíchem pozvedl sklenici. „V tom případě: na Exmouth a na záhadu zazděné kostry.“

Ťukli si. Pendergast usrl a postavil sklenici. „Povšiml jsem si u vás poněkud bezstarostného přístupu,“ řekl.

„Jak to?“

„Právě jste přišel o velmi cennou sbírku vína. Vloupání obvykle lidi znepokojí, připadají si jako znásilnění. A vy přesto působíte dojmem dobré nálady.“

„A když se případem zabýváte vy, proč ne?“ Lake upil piva. „Beru nejspíš život hodně ležérně. Naučil jsem se to už v dětství.“

„Kdepak jste vyrůstal?“

„V Outpostu, v Minnesotě. To je název, co? Jen třicet kilometrů jižně od International Falls. Sto dvacet obyvatel. Zimy tam byly jako vystřižené z Kafkových románů. Abyste to zvládl, musel jste buď pít, nebo zešílet, nebo se naučit brát život tak, jak jde.“ Lake se zachechtal. „Většina z nás zvolila poslední možnost.“ Znovu se napil piva. „Hned za městem byl lom. Tak jsem se dostal k práci s kamenem. Od listopadu do dubna bylo času habaděj.“

„A pak?“

„No – byl jsem kluk ze Středozápadu, co odjel do New Yorku, aby prorazil v uměleckém světě. Byl začátek osmdesátých let a moje práce nějak udeřily na správnou strunu. Co je staré, je zase nové – to bylo heslo dne. Šílené místo. Když jsem začal být úspěšnější, vlezlo mi to na mozek hlavy – peníze, sláva, mejdany, celý ten zatracený, okázalý svět uměleckých galerií z centra města.“ Potrásl hlavou. „Jako všichni

ostatní jsem začal šňupat kokain. Nakonec jsem se probral. Pochopil jsem, že jestli něco neudělám, jestli z toho prostředí nevypadnu, ztratím úplně svou múzu.“

„Jak jste si tohle místo vybral?“

„Poznal jsem jednu skvělou holku, a ta měla New Yorku stejně plné zuby jako já. V dětství jezdila na léto do Newburyportu. Koupili jsme maják, zrestaurovali ho a tak dále. Dařilo se nám, Elise a mně. Bože, já ji miloval. Není den, aby se mi po ní nestýskalo.“

„Jak zemřela?“

Lake se trochu polekal přímostí jeho otázky i použitím slova *zemřela*, když všichni ostatní používali eufemismy jako „odešla“. „Rakovina slivivky. Tři měsíce po stanovení diagnózy byl konec.“

„Nikdy jste se tu nenudil?“

„Jestli berete umění vážně, musíte pracovat na klidném místě. Musíte se vzdálit od světa, daleko od všech keců, kurátorů, kritiků, trendů. A prakticky vzato jsem taky potřeboval prostor. Dělán velké sochy. A už jsem se zmínil o tom báječném zdroji růžové žuly kousek odtud na pobřeží. Můžu si zajet do lomu a vybrat kámen osobně, a oni mi ho na míru uříznou a doručí. Luxus.“

„Jsem s vaším dílem poněkud obeznámen,“ poznamenal Pendergast. „Nebojíte se vzdorovat módě či pomíjivým trendům. A máte výtečný cit pro kámen.“

Lake shledal, že se červená. Měl pocit, že tento muž chválí jen zřídka, pokud vůbec někdy.

„A vaše nová přítelkyně, slečna Hinterwasserová? Jak jste ji poznal?“

Začínalo to být trochu moc na tělo. „Po Elisině smrti jsem se vydal na okružní plavbu. Tam jsem se s ní seznámil. Nedávno se rozvedla.“

„Rozhodla se nastěhovat k vám?“

„Pozval jsem ji. Nejsem rád sám. A celibát mi už vůbec nevyhovuje – to ani náhodou.“

„Sdílí vaše nadšení pro víno?“

„Ona pije spíš daiquiri a margaritu.“

„Všichni máme své chyby,“ opáčil Pendergast. „A město samo? Jak byste je charakterizoval?“

„Tiché. Nikoho tu moc nezajímá, že jsem relativně slavný sochař. Můžu se starat o své a nikdo mě neobtěžuje.“

„Ale...?“

„Ale... nejspíš každé malé město má své temné stránky. Mimomanželské poměry a soukromé války, cinknuté obchody s realitami, neschopní zastupitelé – víte, novoanglická verze otců města – a samozřejmě policejní náčelník, který tráví většinu času pokutováním přespolečných aut, aby si vybral peníze na svůj plat.“

„Něco z náčelníkovy minulosti už jste mi pověděl.“

„Povídá se, že měl v Bostonu nějaký malér. Nejenže ho vyhodili, prostě mu to zničilo kariéru. Očividně trochu zvíře v lidské podobě, i když v průběhu let si vylepšil fasádu.“

„Jaký malér?“

„Prý si moc dovolil na nějakého podezřelého, přemlouval ho nebo mu vyhrožoval, aby přiznal něco, co neudělal. Toho chlapíka později vyloučil rozbor DNA a museli ho pustit, vyhrál nad městem proces o velké odškodné.“

„A jeho zástupce?“

„Gavin?“ Lake se odmlčel. „To je dobrý kluk. Tichý. Exmouthský rodák. Jeho otec býval policejním náčelníkem. Má vysokoškolské vzdělání – studoval na univerzitě v Bostonu, pokud vím. Dost se mu tam dařilo, promoval z trestního práva. Všichni očekávali, že to někam dotáhne. Místo toho se vrátil ke stejnému sboru, který vedl jeho otec – ke značné radosti celého města, mohu dodat. Přirozeně pokukoval po Mourdockově funkci.“ Odmlčel se. „Už byste si dal něco na zub?“

Další pohled na tabuli. „Smím se zeptat, zda ve městě není nějaká lepší restaurace?“

Lake se zasmál. „Sedíte v numero uno. Prostě se nedokážou přenést přes novoanglickou hospodskou stravu: grilovaná treska, burgery, smažené slávky. Ale kuchař je nový, prý odešel na odpočinek od námořnictva. Možná ledacos zlepší.“

„Uvidíme.“

Lake na něj pohlédl. „Jsem na vás docela zvědavý, pane Pendergaste.

Snažím se zařadit váš akcent. Víím, že je jižanský, ale neumím to určit přesně.“

„Je to neworleanský akcent, jakým se mluví ve Francouzské čtvrti.“

„Aha. A co vás přivedlo do New Yorku? Jestli vám nevadí, že se ptám.“

Lake podle výrazu v mužově tváři poznal, že vadí.

„Přišel jsem do New Yorku před několika lety kvůli vyšetřování. Newyorský terénní úřad mě požádal, abych zůstal.“

Ve snaze vrátit se na bezpečnou půdu se Lake zeptal: „Jste ženatý? Máte děti?“

Teď viděl, že to přehnal. Milostivý výraz z Pendergastovy tváře zmizel a následovalo dlouhé mlčení, než se ozvalo: „Ne,“ hlasem, který by mohl mrazit vodu.

Lake zamaskoval rozpaky dalším douškem piva. „Mluvme tedy o případu. Jsem zvědavý, jestli už máte nějakou teorii, kdo to udělal.“

„Žádné teorie přesahující úroveň dohadů.“ Pendergast se rozhlédl, prázdný výraz z jeho tváře vymizel. „Možná by bylo efektivnější, kdybyste mi něco pověděl o lidech v této místnosti.“

Lakea tento požadavek trochu zarazil. „Myslíte jako jména?“

„Jména, profilové údaje, zvláštnosti.“

Lake si objednal druhé pivo – tentokrát Thunderhead IPA. Měl velkou chuť k jídlu a bylo mu jasné, že brzy bude muset něco sníst. Předklonil se. „Jednu věc v téhle restauraci zvorat nemůžou: ústřice v půlené skořápce.“

To Pendergasta nadchlo. „Výborný nápad. Objednejme si dva tucty.“

Lake mávl na číšnici a objednal. Znovu se předklonil. „Tak jdeme na to. Ta nová číšnice...“

„O číšnici se nebavíme. Dál?“

„Hmmm...“ Lake se rozhlédl po místnosti. Kromě barmana a muže u baru byly obsazené jen dva stoly. „Ten muž za barem je Joe Dunwoody. Dunwoodyovi jsou stará exmouthská rodina, jejich rodokmen sahá až do koloniálních časů. Jeho bratr Dana je tu radní a navíc pěkně mazaný právník. Není radno ho naštvat.“

„A když ho naštvete?“

„Nemusíte dostat stavební povolení na garáž. Nebo se může dostat hygienik a zakázat vám používat septik. Maličkosti – ale protivné.“

„Dál.“

Lake se rozhlédl. „Vidíte tu prsatou ženskou v koutě, co popíjí Seven and Seven? Dolores Claybrooková. Městská drbna. Děsná ženská, učiněné ztělesnění *schadenfreude*. Její rodina patřila k nejbohatším ve městě, vydělali peníze v Gloucesteru – loděnice. Jedna větev rodiny se odstěhovala sem a pustila se do lovu tresek. Šli ke dnu spolu s treskami. Ona zbyla jako poslední, pohřbila tři manžely. Kdybyste na ni mrkl a štípl ji do zadku, mohla by se rozpovídat.“

„Snad někdy jindy. Dál?“

„Ta dvojice u stolu pod oknem – Mark a Sarah Lillieovi. On vede místní pojišťovací agenturu, zabývá se maloměstskými investicemi. Bokem mají finanční poradenství. Jeho rodina je taky hodně stará – jako nejspíš všechny rodiny v Exmouthu. Původem z Oldhamu.“

„Z Oldhamu?“

„To je městečko, které leželo na Vraním ostrově, jižně odtud. Zničil je hurikán v osmatřicátém. Většina obyvatel se usadila v Dill Townu, který byl předtím opuštěný. Lillieova rodina od té doby splynula s exmouthskou modrou krví – nebo aspoň s tím, co se za ni vydává.“

Pendergast ukázal na muže v tvídu, večeřícího u baru. „A ten divný chlapík, ten s koženými záplatami na saku?“

„Ten není zdejší – podle všeho Angličan. Byl tu před několika týdny, prováděl historický výzkum stran jedné mořské záhady, která je tady v těch končinách dost slavná. Teď se zřejmě vrátil. Nevím proč.“

„Mořská záhada?“

„Zmizení lodi *Pembroke Castle* roku 1884, plula z Londýna do Bostonu. Zmizela v noci v severovýchodním větru, někde podél úseku pobřeží mezi Cape Elizabeth a Cape Ann. Nenašla se po ní ani stopa, ani zlomené ráhno. Čas od času sem někdo přijede a snaží se přijít na to, co se tenkrát stalo. Je to jako *Létající Holanďan* nebo *Mary Celeste*.“

„Zvláštní. A jméno toho pána?“

„Morris McCool.“

„Znáte se s ním?“

„Ne. Ale musím říct, že je na něm něco podezřelého. Kdyby nebyl ‚přespolní‘, byl by to pro mě první podezřelý z krádeže mé sbírky vína. Morris McCool... smyšlenější jméno jsem jakživ neslyšel.“

„Naopak, takový pseudonym by nikdo nevymyslel.“

Lake se odmlčel, protože jim číšnice přinesla velkou mísu syrových ústřic na lůžku z drceného ledu, k tomu koktejlovou omáčku, strouhaný křen a plátky citronu.

„Jak je máte rád?“ zeptal se Lake.

„Jen s citronem, nic víc.“

„Jste můj člověk.“ Lake mačkal citron na lesklá, tlustá tělíčka ústřic a sledoval, jak se okraje kroutí, když je zasáhne kyselina.

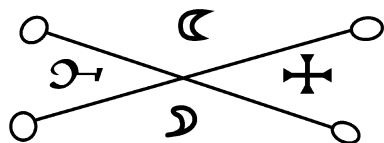
„Až po vás.“

Pendergast si jednu vybral, hbitým gestem přiložil skořápku ke rtům, nehlasně vsál ústřici, s kočičí delikátností prázdnou lasturu odložil a otřel si rty.

Lake si vzal druhou a mlčky vysávali v rychlém sledu jednu buclatou ústřici po druhé, až na míse zbyly jen lesklé, prázdné skořápky.

Pendergast si naposled otřel rty, pak složil ubrousek a pohlédl na hodinky. „Už musím jít. Bylo to tuze příjemné – děkuji vám za ten návrh.“

„Potěšení na mé straně.“ Na tomto chlapíkovi bylo cosi, co Lakea zvláštním způsobem přitahovalo: bystrá mramorová tvář, černý oblek, strohý vzhled... a v neposlední řadě záliba v ústřicích.

7

MORRIS MCCOOL VYŠEL Z HOSTINCE U Kapitána Hulla v dosti povznesené náladě navzdory pastýřskému koláči, který ho tížil v útro-
bách. Jídlo sice bylo parodií skutečného pokrmu, ale docela ho pře-
kvapil skvělý rejstřík místních piv a ležáků, které teď byly v Americe
k mání; když tu byl před dvaceti lety naposled, dalo mu hodně práce
sehnat něco jiného než Coors.

McCool byl zanícený chodec. Ve své cumbrijské vísce Penrithu
vždycky chodil po večeri na procházku, aby mu vytrávil. Velice věřil
na blahodárné účinky čerstvého vzduchu a pohybu, a právě při těchto
procházkách po večeri dostával mnohé ze svých nápadů a náhledů do
historie.

Jenže tahle vycházka bude mít cíl. Vyndal z kapsy ručně načrtnutou
mapu, zadíval se do ní, zorientoval se a vykročil směrem ke schodišti
z omšelého dřeva, vedoucího z útesů dolů na pláž.

Vlny se valily v pravidelném rytmu, s burácivým sykotem narážely
na břeh, vzdalovaly se a vracely. Držel se tam, kde byl písek dosud
zpevněný vlhkostí ustupujícího odlivu, a pokračoval po pláži směrem
k rozlehlým mokřinám v místech, kde se řeka Exmouth vlévala do
zátoky. Neblaze proslulí ovádi, kteří tu vládli za horkého dne, ustou-
pili před chladným říjnovým večerem.

S uspokojením vdechoval sláný vzduch. Už se dostal tak blízko...

tak blizoučko. Sice tu bylo ještě několik matoucích – po pravdě řečeno docela nevysvětlitelných – aspektů, ale byl si jistý, že hlavní záhadu už vyřešil.

Pláž byla opuštěná až na postavu daleko za ním, která si užívala podobnou večerní procházku. Postava jako by se vynořila úplně znenadání z mokřin. McCoola nepotěšilo, že by si někdo mohl všimnout, kam jde, a tak zrychlil krok, aby se od kolegy poutníka vzdálil. V chůzi zaznamenal, jak maják na vzdáleném útesu začal blikat – nepochybně automat, který se spustil při soumraku. A oranžová koule slunce klesala mezi kostry borovic podél okraje mokřiny.

Pláž tvořila oblouk v místech, kde stuha řeky Exmouth vstupovala do oceánu, proud plynoucí ze širokého ústí spolu s odlivem odhaloval tmavě šedé plochy bahna. Z bažin vystupoval sytý, ale ne docela nepříjemný pach. Když zatácel, ohlédl se a značně ho polekalo zjištění, že postava za ním je o mnoho blíž. Muž musel kráčet svižně, snad dokonce klusal, když se mu podařilo takhle zkrátit odstup. Snaží se ho dohnat? Ani na dálku se McCoolovi jeho vzezření nezamlouvalo.

Ostřicí podél okraje stromů vedla slabě znatelná pěšinka a McCool zrychlil krok ještě víc. Muž byl teď asi sto metrů za ním, oděný v hrubém a dost podivném oblečení. Nebo aspoň McCool při letmém pohledu takového dojmu nabyl.

Kráčel po pěšině a přitom nahlížel do primitivní mapky. Molo z devatenáctého století, dávno opuštěné, se nalézalo za dalším ohybem ústí řeky. Za zatáčkou je uviděl: řadu starých dřevěných sloupů, ubíhajících v rovnoběžných řadách pahýlů do zátoky, paluba už dávno zmizela. Podél břehu se dosud tyčily masivní žulové pilíře, vytvořené z hrubě tesaných bloků – a budou tam stát navěky –, žulové základy nákladních ramp a přístavišť, spolu s troskami staré továrny na zpracování ryb. McCool tuto oblast pečlivě zmapoval pomocí historických dokumentů a fotografií, aby zrekonstruoval nábreží z osmdesátých let devatenáctého století. Tady provozovaly své řemeslo rybářské čluny vybavené tažnými sítěmi a lodě pro pobřežní dopravu, které však od dob největšího rozkvětu v osmnáctém a počátkem devatenáctého století postihl vleklý ekonomický úpadek. Skomírající nábreží